

ಬಿಟ್ಟೇನೆಂದರೂ ಬಿಡದ ಮಾಯೆ

ಮಕ್ಕಳ ಸಹಜ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಪೋಷಕರೇ ತೊಡರುಗಾಲಾಗುತ್ತಾರೆ. ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಅಡ್ಡ ನಿಲ್ಲುವ ಪೋಷಕರು ಮಕ್ಕಳು ಮತ್ತು ಪ್ರಕೃತಿಯ ನಡುವೆ ಗೋಡೆ ಆಗುವುದಿದೆ.

■ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭಾ

ನವೆಂಬರ್ ತಿಂಗಳ ಆರಂಭದಲ್ಲಷ್ಟೇ ಮಕ್ಕಳು ಚಂಗನೆ ಕುಣಿಯುತ್ತ ಪುಟದೇಳುವ ಚೆಂಡಿನಂತೆ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನಿಡುತ್ತಾ ಶಾಲೆಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದರು. ಸ್ನೇಹಿತರನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ಋಷಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಆದರೆ ತರಗತಿಗೆ ಬಂದ ಟೀಚರ್ 'ಲಾಕ್ ಡೌನ್' ಗುಂಗಿನಿಂದ ಹೊರಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಮೊಬೈಲ್ ಹೊರತೆಗೆದು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹಳೇ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ನೆನಪಿಸಿದರು. ಆನ್‌ಲೈನ್ ಕ್ಲಾಸ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಮನನ ಮಾಡುವಂತೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸೂಚನೆ ನೀಡಿದರು.

ಟೀಚರ್ ಸೂಚನೆಯಂತೆ ಮೊನ್ನೆ ಶಾಲೆಯಿಂದ ಮನೆಗೋಡಿ ಬಂದ ಶ್ರೀನಿಧಿ, ಅಮ್ಮನ ಮೊಬೈಲ್ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಒಂದು ಪ್ಯಾರಾಗ್ರಾಫ್ ರೈಟಿಂಗ್ ಎಂಬ ಮನೆಕೆಲಸವನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಸ್ಕೂಲ್ ಮಿಸ್ಟರ್, ಅದನ್ನು ಮೊಬೈಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಹುಡುಕಬೇಕು ಎಂಬುದರ ಸುಳಿವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಶ್ರೀನಿಧಿ ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಹುಡುಕಲು ಶುರುಮಾಡಿದ್ದಾಳೆ. ಒಂದು ಪ್ಯಾರಾ ಹುಡುಕಿ, ಅದನ್ನು ಬಾಯಿಪಾಠ ಮಾಡಲು ಶುರುಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ.

ಶ್ರೀನಿಧಿಯ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಮಗಳ ಕಲಿಕೆಯ ವಿಧಾನ ಕಂಡು ತುಂಬಾ ಬೇಸರವಾಯಿತು. ಒಂದೂವರೆ ವರ್ಷಕ್ಕೂ ದೀರ್ಘಕಾಲ, 'ಶಾಲೆಯೆಂದರೆ ಮೊಬೈಲ್' ಎಂದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಮಕ್ಕಳು ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ಹೋಗಿ, 'ಅಯ್ಯಬ್ಬಾ..' ಎಂದು ಉಸಿರು ಬಿಟ್ಟು ನಿರಾಕರಣೆಗಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತೆ ಅವರ ಕೈಗೆ ಮೊಬೈಲನ್ನೇ ಅಂಟಿಸಲಾಗಿದೆಯಲ್ಲ ಎಂದು ನೊಂದುಕೊಂಡರು.

ಕೊರೊನಾ ಸೋಂಕಿನ ಭಯವಿದ್ದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆರೋಗ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಎಷ್ಟೆಲ್ಲ ಚರ್ಚೆಗಳಾಗಿದ್ದವು. ನಾವು ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಸದೃಢ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಜೊತೆಗಿರಬೇಕು ಎಂಬ ಸಲಹೆ ಸೂಚನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಾಗಲೆಲ್ಲ ಸಾಕಷ್ಟು ಮಾತನಾಡಿದವು. ಆನ್‌ಲೈನ್ ಭಾಷಣಗಳನ್ನು

ಕೇಳಿದವು. ಆರೋಗ್ಯದ ಉಪನ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಆಲಿಸಿದವು. ಸಲಹೆ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಓದಿ, ಕೇಳಿ ಸುಸ್ತಾದೆವು. ಕಷಾಯಗಳನ್ನು ಕುಡಿದು ದಣಿದೆವು. ಆದರೆ ಮತ್ತೆ ಶಾಲೆ ಶುರುವಾದಾಗ, ಮತ್ತೆ ಮೊಬೈಲ್‌ಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡು, ತರಗತಿಯ ಒಳಗೆಯೇ ಇರಿ ಎಂಬಂತಹ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡವರು ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಲಿತದ್ದಾದರೂ ಏನು?

ಕೊರೊನೋತ್ತರ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮವು ಪೂರ್ತಿ ಬದಲಾಗಿದೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆಟವಾಡುವ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವುದು ಪಾಪಕಾರ್ಯ ಎಂದು ಶಾಲೆಗಳು ಇನ್ನಾದರೂ ಭಾವಿಸಬಾರದು. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ, ವಿಟಮಿನ್ ಸಿ-ಡಿ ಮುಂತಾದವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ದೀರ್ಘ ಉಪನ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಒಂದು ವರ್ಷ ಕಾಲ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡ ಬಳಿಕ, ಇನ್ನಾದರೂ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೊತ್ತ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಆಟದ ಪೀರಿಯಡ್ಡನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಅದು ಹೊರಾಂಗಣ ಆಟವೇ ಆಗಿರಬೇಕು. ಸುಸಜ್ಜಿತವಾದ, ಸುಂದರ ಲೈಟುಗಳಿರುವ, ನಯವಾದ ಟೈಲ್ಸ್ ಅಂಟಿಸಿಕೊಂಡ ಬಣ್ಣದ ನೆಲವಿರುವ ಒಳಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ಐದನೇ ತರಗತಿಯೊಳಗಿನ ಮಕ್ಕಳು ಆಟವಾಡುವುದನ್ನು ನಿಷೇಧಿಸಿದರೂ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಹೊರಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಮೈಯೊಡ್ಡಿ, ಬೊಬ್ಬಿರು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆಟವಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸುವುದು ಇಂದು ತುಂಬಾ ಮುಖ್ಯವಾಗಿದೆ. ಅವರು ಮನದಣಿಯೆ ಆಟವಾಡಿ ಬೆವರು ಸುರಿಸಿ ಋಷಿ ಪಡಬೇಕು.

ಕೊರೊನೋತ್ತರ ಕಾಲದ ಪಠ್ಯೇತರ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ಹೇಗಿರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರು ಕುಳಿತು ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಮಾಡಿ, ನೀತಿ ರೂಪಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ಪೋಷಕರು ಮಾಡಬಹುದಾದ ಅನೇಕ ಕರ್ತವ್ಯಗಳೂ ಇವೆಯಲ್ಲ. ಹಿಂದೆಲ್ಲ ಸಂಜೆ

ಶಾಲೆಯಿಂದ ಮನೆಗೆ ಬರುವ ಮಕ್ಕಳು, ಒಂದಿಷ್ಟು ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಓದುವುದಿಗೆ ಓಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಈಗ ಅವರನ್ನು ಗ್ರೌಂಡಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪೋಷಕರು ಯೋಚಿಸಬೇಕು. ಈ ಕ್ರಮ ಜಾರಿ ಮಾಡಿದರೆ, ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಬೊಜ್ಜು ಬೆಳೆಯದಂತೆಯೂ ಮಾಡಬಹುದು. ಬೊಜ್ಜಿನಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ಅಡ್ಡ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನೂ ತಡೆಯಬಹುದು.

'ಓದುವುದು ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಟೀಚರ್ ಇರುತ್ತಾರೆ, ಗ್ರೌಂಡಿನಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಯಾರು ನಿಭಾಯಿಸುತ್ತಾರೆ' ಎಂಬ ಪಿಳ್ಳೆ ನೆಪವನ್ನು ಹೇಳುವ ಪೋಷಕರು, ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ತ ದಾರಿಯನ್ನೂ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಓದುವುದು ಉತ್ತಮ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡುವ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಆಸುಪಾಸಿನ ಮನೆಯ ನಾಲೂರು ಮಕ್ಕಳು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಒಬ್ಬರು ತ್ರೀಡಾ ಕೋಚ್ ಅನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿ, ಸಂಜೆ ವೇಳೆ ಆಟವಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಇದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳ ದೈಹಿಕ ಆರೋಗ್ಯವೂ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮಾನಸಿಕ ಆರೋಗ್ಯ ವಿಕಾಸವೂ ಆಗುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಹೇಗಿರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನೂ ಮಕ್ಕಳು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಾದಾಗ ಮಾತ್ರ, ಕೋವಿಡ್ ಸೋಂಕು ತಡೆಯಲು ಹೇರಿದ್ದ ಲಾಕ್‌ಡೌನ್ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದ್ದ ಭಾಷಣಗಳು ಸಾರ್ಥಕವಾಗಬಹುದು.

ಮಕ್ಕಳ ಪಾಲಿಗೆ ಚಟುವಟಿಕೆಗಿಂತ ಮಿಗಿಲಾದ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತೊಂದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರನ್ನು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಕೂಡಿ ಹಾಕಲು, ತರಗತಿಯೊಳಗೆ ಕೂಡಿಹಾಕಲು ದೊಡ್ಡವರು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಯೊಂದು ಬಹುಕಾಲದಿಂದ ಇದೆ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in